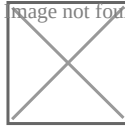

Η αναστάσιμη χαρά της Κοιμήσεως της Θεοτόκου

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΑΛΜΥΡΟΥ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ 2015

Αγαπητοί μου πατέρες και αδελφοί,

Παιδιά μου εν Κυρίω αγαπημένα,

Πανηγυρίζει η Εκκλησία μας σήμερα. Μεγαλύνει και κατευοδώνει την Παναγία μας. Ψάλλει ύμνους ιεροπρεπείς και δοξολογεί την Κοίμησή της. «Η πηγή της ζωής προς την ζωήν διά μέσου του θανάτου μετάγεται», αναφωνεί ο ιερός Δαμασκηνός. Αν είχαμε φωνή αρχαγγέλου, θα μπορούσαμε κι εμείς να βοήσουμε αξίως το «Χαίρε» στη σεμνή Μητροπάρθενο, που σήμερα ενώπιόν μας βρίσκεται στη νεκρική της κλίνη. Αν είχαμε την πέννα του Οσίου Ιεροθέου του Αρεοπαγίτου, θα μπορούσαμε να συνθέσουμε για Εκείνη γλυκύτατους εξόδιους ύμνους και να ψάλλουμε τα μεγαλεία της. Αν είχαμε το χρωστήρα του Αγίου Λουκά, θα αποδίδαμε με περισσή καλλιτεχνία το πρόσωπό της. Μη έχοντας, όμως, τέτοια χαρίσματα, περιοριζόμαστε στο να αποθέσουμε ευλαβικά στη χάρη της τα ευωδιαστά ροδοπέταλα της ευγνωμοσύνης και της τιμής μας τούτη την επίσημη ημέρα.

Επιστεγάζει η εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου την όλη αγιασμένη πορεία της στη γη. Γιατί το πέραςμα της Θεοτόκου από τούτον τον κόσμο ήταν μια πορεία μέσα στη χάρη. Ολόκληρη η ζωή της υπήρξε ένας ευαγγελισμός για το ανθρώπινο γένος, από τον ευαγγελισμό της συλλήψεώς της ως τον ευαγγελισμό της μεταστάσεώς της. Η σύλληψή της απετέλεσε την αρχή των καλών ειδήσεων, τον ευαγγελισμό για το υπέργηρο ζεύγος του Ιωακείμ και της Άννας. Κι αν η εξορία του Αδάμ από τον Παράδεισο υπήρξε η τραγικώτερη ώρα στην ιστορία του κόσμου, η γέννηση της Παρθένου σηματοδότησε την απαρχή και το φως της ελπίδας. Αφιερώθηκε στο Θεό, προσφέρθηκε στο Ναό, εισήλθε στα Άγια των Αγίων. Μια ζωή παραδομένη στο θέλημα του Θεού.

Και έπειτα ακολούθησε ο Ευαγγελισμός της σύλληψης του Ιησού, το κατ' εξοχήν γεγονός που σφράγισε καθοριστικά τη ζωή της. Ήξερε η Παναγία μας να υπομένει, να σιωπά, να φυλάττει εν τη καρδιά της πάντα τα ρήματα του Υιού της, προσπαθώντας να καταλάβει το βάθος τους και να εισδύσει στο μεγαλείο τους: όταν Τον έψαχνε απεγνωσμένη δωδεκαετή στο Ναό, όταν Τον άκουγε να κηρύττει, όταν Τον έβλεπε να θαυματουργεί, όταν παραστεκόταν στη Σταύρωση. Δυνατή στην ανείπωτη εκείνη θλίψη, σεμνή στην ασύλληπτη χαρά της Ανάστασης. Όλες τις μέρες του βίου της υπόδειγμα αγιοσύνης, πηγή παρηγοριάς, φιλόστοργη

καταφυγή των ανθρώπων. Και τέλος, ο ευαγγελισμός της Μεταστάσεώς της από τον αρχάγγελο Γαβριήλ ήταν η επιβεβαίωση της αγιασμένης ζωής της.

Βιώνει την αναγγελία της μετάστασής της ως ευαγγελισμό, ως χαρμόσυνη είδηση, καθώς παραδίδει την ψυχή της στα άχραντα χέρια του Υιού της. Κατά την Κοίμησή της δεν είναι πια η ίδια βρεφοκρατούσα, αλλά βασταζόμενη στην αγκαλιά του Κυρίου. Και χαίρει χαρά μεγάλη που βρίσκεται κοντά Του, στους κόσμους του ουρανού, που δέχεται τα αιώνια βραβεία της απaráμιλλης αρετής της, την αμοιβή της ταπεινής υπακοής της. Απολαμβάνει την απερίγραπτη δόξα του Υιού της. «Και συν αυτή πληρούνται τα σύμπαντα χαράς», ψάλλει θριαμβευτικά ο ιερός υμνογράφος. «Αγάλλονται οι γηγενείς», κοσμούμενοι από τη δόξα της Παναγίας, που αντανακλάται σ' όλους μας, αποτελώντας αφορμή υπέρτατης χαράς.

Για αιώνες η Εκκλησία ατενίζει και εμπνέεται από το θάνατο Εκείνης, που έδωσε τη ζωή στο Λυτρωτή μας. Μελετώντας την Κοίμησή της, ανακαλύπτει και βιώνει το θάνατο όχι ως φόβο και χωρισμό, αλλά ως λαμπρή και αυθεντική αναστάσιμη χαρά. «Εν τη γεννήσει σου σύλληψις άσπορος, εν τη κοιμήσει σου νέκρωσις άφθορος» ψάλλει. Ο θάνατος μετατρέπεται σε θρίαμβο ζωής, σε πανηγύρι, σε «αυγή μυστικής ημέρας». Γι' αυτό η γιορτή δεν έχει καθόλου πόνο, θρήνους και θλίψη, αλλά μόνο φως και χαρά.

Μέσα σε αυτό το εόρτιο φως μάς καλεί η Παναγία μας σήμερα «θεαρχίω νεύματι», να 'ρθούμε κοντά της: «Κηδεύσατέ μου το σώμα συναθροισθέντες ενθάδε....», στη Γεθσημανή της ψυχής μας, εν τω χωρίω της καρδιάς μας, στον τόπο της αγωνίας και των δακρύων μας. Γι' αυτό είμαστε ομοθυμαδόν συναθροισμένοι στους ναούς. Άλλοι έφθασαν γονατιστοί στη χάρη της, άλλοι διανυκτέρευσαν σε γραφικά εξωκκλήσια, άλλοι μαυροφορέθηκαν από ευλάβεια· καθένας μας με αναμμένο το αγιοκέρι της ευγνωμοσύνης μας σε Εκείνη. Όλοι χωρούμε στην αγκαλιά της. Δεν μάς χωρίζουν διαφορές, δεν μάς διαιρούν τα φθαρτά και εφήμερα του κόσμου τούτου, δεν μάς πτοούν οι αντιξοότητες. Δεν είμαστε εγκαταλελειμμένοι και ορφανοί. Έχουμε Μητέρα εμείς!

Έχουμε Μητέρα εσένα, Δέσποινα Θεοτόκε. Σε σένα στρέφουμε τα αποσταμένα βλέμματά μας, όταν πληθαίνουν οι θλίψεις γύρω μας, όταν λυγίζουν τα γόνατά μας από το βάρος της ενοχής μας, όταν μας συνθλίβουν τα βάσανα. «Υπό την σην ευσπλαγχνίαν καταφεύγομεν». Άπλωσε και πάλι προστατευτικά το μαφόριό σου και σκέπασέ μας. Στάλαξε υπομονή και παρηγοριά στη ζωή μας με τη διαρκή αγαπητική παρουσία σου. «Η της χαράς δεξαμένη το πλήρωμα», γέμισε με χαρά τις φτωχές μας καρδιές. Την έχουμε τόσο πολύ ανάγκη στις μέρες μας! Δώσε να βιώσουμε φέτος με τη μεσιτεία σου τον προσωπικό μας ευαγγελισμό, και να αναφωνήσουμε με τον υμνωδό: «Χαίρε μητροπάρθενε, χαίρε θεόνυμφε, χαίρε θεία σκέπη... Χαίρε Κεχαριτωμένη»!

Χρόνια πολλά και ευλογημένα !

Μετά πατρικών ευχών και αγάπης,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ